

De Jachtclub

Marie-Rose Degheele

De Jachtclub

Jachtclub Snepkaai Gent, alle personages, en vanzelfsprekend ook de plot zijn volledig verzonnen.

© Marie-Rose Degheele

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ZATERDAG

1

Het liep tegen middernacht, half juni, de maan was niet zichtbaar en de lucht boven de afgemeerde boten was donker vol dreigende wolken.

In de cafetaria van Jachtclub Snepkaai Gent was het nog steeds lawaaiig. Jurgen Piqueur, een forse man van tweeënvijftig met een zelfzekere flair zoals het de voorzitter van de club betaamde, overzag het feestgedoe. Zijn stemming was prikkelbaar, wrokkig zelfs. Misschien, dacht hij, is het geen slechte zaak als ik straks voorzitter af ben, dan komt er tenminste tijd vrij voor de belangrijke zaken. Maar hij wist dat hij zichzelf niet zomaar zou laten afzetten. Nog liever verzuipen.

Hij zag Annuska aan het uiteinde van een lange tafel tegenover Benjamin Lootens, hij zag een schoonheidsqueen die het groot lot had gewonnen. Het groot lot was Benjamin Lootens, wat er aan hem opviel was zelfingenomenheid maar wat kon je anders verwachten van de man met de duurste boot, en met totaal geen last van complexen.

Annuska was bezig Benjamin te strikken, ze deed haar best op de manier van vrouwen die er veel van afweten. Jurgen zag hoe ze haar handen bewoog en leidde eruit af wat ze zei en hoe ze het aanpakte met haar listigheid en verblindende schoonheid, hij werd er misselijk van.

Hij gleed van de barkruk. En ging naast haar staan en nu moest zij iets zeggen. Maar ze zweeg. Keek hem alleen maar aan.

‘Jullie twee – dat had de duivel niet durven voorspellen.’ Hij wees naar Annuska’s hand, op die van Benjamin. ‘En dit is serieus nu?’

‘Bemoei je met je eigen zaken, Jurgen.’

‘Wat? Wat zei je?’

‘Niets.’

Annuska nam kleine slokjes van haar witte wijn, hij zag dat er een bos verscheen op haar wangen. Van ergernis?

‘Zeg eens iets.’

‘Nee zeg. Jurgen. Ga weg.’

‘De laatste tijd is niet bepaald ontspannend geweest.’

‘Door wie? Door mij?’ Haar ogen stonden helder en boos. ‘Ik heb je in ieder geval geen seconde gemist.’

Hij aarzelde met z’n antwoord. Hij wilde haar uitdagen. Haar zeggen dat hij ook een nieuwe vriendin had, dat hij haar niet miste. Maar hij kreeg geen woord over zijn lippen, de woorden die hij zocht werden geblokkeerd door herinneringen die pijn deden.

Glimlachte ze nu? Annuska was een doortrapte leugenaar en tegelijk ook een goede actrice. Hij kreeg een zure oprisping, dronk een slok bier.

‘Wat heeft dat verdomme te betekenen,’ mengde Benjamin zich in het gesprek, hij keek Jurgen doordringend aan zoals je een idioot aankijkt die recht op de klippen afstevent omdat hij er als kapitein niet in slaagt het roer onder controle te houden.

Jurgen begreep dat hij zich beter uit de voeten kon maken. Hij was moe. Hij kreeg pijn in zijn hoofd van de maagoprispingen, en van zijn protesterende lever. Zijn jeans knelde. Hij zette zijn glas bier ergens op een tafeltje en liep naar buiten, naar de koelte, naar de regen. Naar de steigers met de plezierjachtjes. Hier waren de geuren sterk, het rook naar Leiewater na een regenbui, en naar natte meertouwen die de boten in regen en wind houvast verzekerden.

Hij zette zijn handen op zijn heupen en duwde zijn armen naar binnen en naar achteren. Zijn lijf werd steeds strammer en onwilliger, ’s ochtends had hij moeite om zich op gang te trekken. De pijn was er altijd. Hij zocht de pillen in zijn zak, slikte een Dafalgan.

‘Hoe is het om binnenkort afgezet te worden? Of ga je vrijwillig ontslag nemen?’

Jurgen herkende de stem meteen. Hij draaide zich om en keek Patrick aan. Hij voelde zijn gezicht warm worden. Rustig blijven, misschien is het beter je mond te houden, nam hij zich voor, want hij wist dat het niet bij woorden zou blijven als hij een scheef antwoord gaf en eigenlijk wilde hij geen ruzie met Patrick, ook al werkte Patrick samen met Benjamin aan de afzettingsprocedure.

‘Godverdomme, man, hou op met die flauwekul.’ Het was een stomme opmerking, Jurgen wist het. Wat had hij kunnen zeggen? Dat hij zich momenteel met heel andere, belangrijke, nieuwe zaken bezig hield?

‘Ik houd me momenteel bezig met heel andere zaken.’

‘Aha. Juist. Je hebt het druk?’

‘Klopt. Grote plannen. Misschien begeef ik me op onbekend terrein, maar ik zal kunnen rekenen op de expertise van mijn nieuwe zakenpartners.’ Hij glimlachte een beetje triest. ‘Als je denkt dat ik het voorzitterschap zal missen, dan heb je het verkeerd voor.’

‘Nieuwe zakenpartners? Moet ik dat geloven?’

Jurgen besloot het antwoord schuldig te blijven.

‘Had je genoeg van je gezelschap?’ vroeg Patrick schamper, brusk van onderwerp veranderend.

‘Euh...? Bedoel je Annuska? Ik heb nu iemand anders – een engel recht uit de hemel.’

‘Dat lieg je.’

‘Waarom zou ik liegen. Ik ben oud genoeg om mijn engel te herkennen, trouwens, je kent haar.’

‘Wat bedoel je? Dat ik haar ken?’ zei Patrick en hij gaf Jurgen een duw tegen zijn borst.

‘Nee. Dat was een grapje. Dacht je dat ik het meende?’ Het klonk niet overtuigend.

‘Ik heb daar helemaal niets mee te maken, toch?’ zei Patrick. ‘Hé,’ zei hij met iets scherp in zijn stem. ‘Wat heb ik daarmee te maken?’

‘Niets. Helemaal niets.’ Jurgen wist dat hij het initiatief kwijt was, hij wilde hier weg, hij wilde naar zijn boot waar nog een koude Jupilier of een koude Rodenbach stonden te wachten.

‘Ik zou je nu kunnen schoppen op een plek waar het heel erg pijn doet,’ zei Patrick. Hij stormde naar voren en greep met één hand de arm van Jurgen – hij had die arm goed beet en had er behoorlijk goed greep op – zijn knie schoot omhoog en ramde Jurgen in zijn kruis. Patrick liet los en keek toe hoe Jurgen viel, dubbelgepluoid, kreunend met zijn lichaam opzij gedraaid.

‘Ik schop nog harder als je je niet snel uit de voeten maakt,’ Patrick balde zijn vuisten, ‘en dit zeg ik maar één keer: als je een vrouw die ik ken lastig valt, dan wring ik je nek om.’

Jurgen bleef als verlamd liggen en negeerde de pijn. Ik zou met hem moeten praten, dacht Jurgen. Over Fien. Ik heb een soort relatie met je vrouw, zou hij kunnen zeggen, maar het zat gecompliceerd in elkaar en Fien had er hard op aangedrongen om zo’n gesprek aan haar over te laten. Ze had het hem doen beloven en hij moest zijn belofte houden. Hij krabbelde overeind, haalde diep adem door zijn neus, rechtte zijn rug. Tot een jaar geleden was Patrick nog zijn beste vriend geweest, nu glansden zijn ogen agressief in het vale licht van de steigerledlampjes en Jurgen beseftte dat Patrick niet voor rede vatbaar was.

Er moest iets gezegd worden. ‘Ik heb hier geen tijd voor,’ zei Jurgen, ‘ik heb wel wat beters te doen.’ Hij bleef kalm, bleef zelfverzekerd en tikte met een vinger op zijn uurwerk. ‘Zo dadelijk neem ik een belangrijke zakelijke beslissing, echt waar, en misschien geloof je me niet maar ik overdrijf zelfs geen beetje.’ Hij draaide zich om en liep weg.

Het was een onaangename situatie voor de clubleden die naar buiten waren gekomen en getuige waren van het gevecht. Iedereen beseftte dat wat er had plaatsgevonden geen show was, geen vertoon. Het was duidelijk dat Patrick De Boeck zijn zelfbeheersing verloren had.

In Drongen, deelgemeente van Gent, brandde licht in de bovenste kamer van het hoge huis aan de bocht van de Leie. Dat was de werkkamer van Fien De Boeck. Fien schonk nog een glas wijn in en voelde zich aangeschoten, maar kon het zichzelf niet echt kwalijk nemen na wat ze vandaag moest meemaken, redeneerde ze.

Voor het eerst in jaren sloeg ze de junibarbecue van de club over, ze had er zoveel vrienden, kende er werkelijk iedereen en toch zat ze alleen thuis, met de fles rode wijn, en de laptop. Te drinken, te wanhopen, te jammeren.

Ze leunde achterover in haar bureaustoel en liet de kamer deinen en kantelen terwijl ze naar de twaalf slagen van de kerkklokken luisterde die de middernachtelijke rust zacht verstoorden, en ze dacht na over hoe gecompliceerd en vreemd het leven was. In haar dronken bui van zelfmedelijden zat ze te janken om de onduidelijke situatie waarin ze zich bevond, het isolement. Toen Patrick tien maanden geleden vertrok om alleen op zijn boot te gaan wonen - voorlopig, had hij gezegd - had ze geen moment getwijfeld dat hij al snel zou terugkomen, omdat dertig jaar huwelijk niet zomaar kon worden weggeveegd, omdat er nog zoveel was dat hen bond, zoveel meer dan woede en pijn om wat vorige zomer gebeurde.

Maar Patrick gaf geen teken. En ze was verzeild geraakt in een relatie met Jurgen waarover ze dringend met Patrick moest communiceren. Maar ze voelde een gêne om met hem over Jurgen te praten, omdat ze er tegen opzag om de eerdere leugens te bekennen die onvermijdelijk boven water zouden komen. Daarom had ze zo'n gesprek met Patrick vermeden, een stommitieit van formaat, besefte ze. Het kon best dat op dit eigenste moment roddels over haar en Jurgen de ronde deden en dus ook Patrick zouden bereiken. Ze klokte haar glas achterover. Dit had ze niet aan de roddelaars mogen overlaten, hier had ze zelf het initiatief in handen moeten nemen.

Ze jankte verder in haar door drank en zelfmedelijden gevoede verontwaardiging en ging in gedachten tekeer tegen alle onrechtvaardigheden, alle fouten die ze had begaan en tegen de fouten die haar waren opgedrongen.

In de roes van zelfmedelijden en tipsy van de drank leek het de voor de hand liggende oplossing om de fles leeg te drinken, domweg het beste te verhoppen en in haar bed te kruipen.

Dank zij de dosis alcohol viel ze in een droomloze slaap maar na een uurtje werd ze weer wakker – zo ging het altijd.

Ze stond op, dronk een groot glas water, en overwoog de verschillende opties om vrijer te kunnen ademen.

ZONDAG

2

Jachtclub Snepkaai Gent. De zondagochtendzon bescheen de boten met een veelbelovende gloed. In de voorste slaapkajuit van de Mercator luisterde Benjamin Lootens naar de snurkgeluidjes van Annuska naast hem, het klonk als muziek in zijn oren. Ontroerd keek hij naar de schone slaapster in zijn bed, ze was nog mooier dan in zijn wildste dromen en ze was van hem.

Ze lag op haar rug en bewoog in haar slaap. Ze werd wakker, mompelde zijn naam en schoof in zijn armen. Hij gaf een zoen op haar bruine schouder en fluisterde: 'Wie weet word ik nog écht verliefd op je en misschien is dat een probleem want dat wordt een moeilijk gesprek met Claire.'

'Slaap ik of ben ik wakker?' mompelde ze onduidelijk. Een seconde later gleeed ze weg en draaide zich om.

Hij rolde uit bed, schoot in zijn short en sweater en glipte door de schuifdeur naar buiten op het achterdek waar zijn Nikes stonden.

Een stevig rondje joggen zou de spinnenwebben verjagen. De koele vochtige lucht tegen zijn huid deed deugd, hij voerde zijn tempo op en overpeinsde de situatie waarin hij beland was. Totdat Annuska zijn kijk op het leven begon te veranderen was hij tevreden geweest

met als dagelijkse ontspanning een ochtenduurtje hardlopen, en met zijn vrijwilligerswerk als penningmeester voor twee jachtclubs. Jarenlang had hij zich in het werk begraven en zijn leven gewijd aan het uitbouwen van de firma die hij van zijn vader had geërfd. Nu kreeg hij er genoeg van. Genoeg van het vergaderen. Genoeg van het wikken en wegen over nieuwe investeringen met bijhorende risico's en bijhorende stress. Hij was het beu, de voorbije dagen merkte hij dat zijn ogen van het scherm weggleeden tijdens de videoconferenties omdat hij aan Annuska dacht.

Er was nog iets. Als penningmeester was hij verantwoordelijk voor het beheer van de clubcenten, duizenden euro's waren spoorloos. Het was ergerlijk dat hij daarover geen ernstig gesprek kon voeren met Jurgen, Jurgen zei altijd precies wat je van hem zou kunnen verwachten, maar de kern van de zaak - waar het geld naartoe was - bleef onopgehelderd en z'n ontwijkend antwoord luidde ongeveer als volgt: op mijn leeftijd – en dan toonde hij een grijnslachje tussen sluw en gekrenkt in, op mijn leeftijd en na twee jaar alles voor de club te hebben gedaan – meen ik het recht te hebben om als voorzitter te doen wat nodig is en die lasterlijke verdachtmakingen raken me niet, zei hij dan met die mengeling van schijnheiligheid en brutaliteit die Benjamin zo goed kende. Jurgen had, dacht Benjamin terwijl hij een paar putten in het grindpad probeerde te omzeilen, nooit enig gevoel opgeroepen dat ook maar enigszins op een excuus leek en daarom twijfelde Benjamin er niet aan dat hij gelijk had om de afzettingsprocedure in gang te zetten. Maar het ging allemaal te traag en dit gaf Jurgen gelegenheid om onrust te stoken zoals gisteravond toen hij zijn plaats aan de eretafel had opgeëist en iedereen had verwelkomd met een speech vol opgeklopte lucht en loze beloftes over goedkope concessies voor de steigers en nog meer toekomstmuziek op niets gebaseerd. Dat moest stoppen. Als penningmeester bleef hem geen andere keus dan kordaat op te treden. Hij zou Jurgen onder vier ogen confronteren met de boekhoudkundige feiten, druk uitoefenen en eisen dat Jurgen ter plekke zijn ontslagbrief ondertekende of hij zou worden aangeklaagd wegens financieel wanbeleid.

De weg terug legde Benjamin af in een strak tempo. Al van ver onderscheidde hij de Mercator, nergens was beweging te bespeuren

op de jachtjes waar hij langs jogde, iedereen sliep zijn roes uit.

Hij stak zijn hoofd in de slaapruiimte. Annuska zat met haar lange benen gekruist voor zich te telefoneren op het bed. Ze maakte snel een einde aan het gesprek, en keek hem liefdevol aan met die groengrijze ogen van haar, een kleur zo complex dat ook voor hem de donkere dieptes van haar ziel verborgen bleven.

'Schat, de dag is begonnen!'

Hij verdween naar de kleine douchecel, en waste zich met een minimum aan water in een recordtijd. In de keuken pakte hij een banaan en een energiedrankje. In geen tijd stond hij weer buiten op de neus van zijn boot.

De natuur gonsde van leven. Eenden vlogen laag boven het water, futen speelden spelletjes met hun snavels, meerkoeten en waterhoentjes zwommen extra bedrijvig en vogels kwetterden hun ochtendconcert. Benjamin begon de natte gangboorden en het dek droog te zwabberen terwijl zijn gedachten terugkeerden naar de barbecueavond. Annuska had een salsadansje opgevoerd waarvoor alle mannen lang en uitbundig applaudisseerden, daarna hadden de vrouwen tafels en stoelen aan de kant geschoven en gedanst als gekke trienen terwijl de mannen zopen. Al bij al was de avond redelijk goed verlopen, hij en Annuska waren laat toegekomen, voor het eerst openlijk in elkaars gezelschap, maar niemand had verbaasd gereageerd - geen elleboogstoot, geen vette knipoog - het nieuws had blijkbaar al de ronde gedaan.

Hij keek op z'n uurwerk. Twintig voor acht. Tijd om te vertrekken wilde hij nog de maandelijkse zondagochtend vergadering halen in de club van Deinze. Hij startte beide motoren en liet ze warm lopen.

'Zal ik een handje helpen?' Annuska kwam de stuurcabine binnen, stralend, bijna dampend van de douche. Ze glimlachte. Een overrompelende schoonheid, in een nauwsluitend rood truitje en een kort shortje, halflang lichtblond haar, verrukkelijke diepbruine benen.

'Het gaat wel, ik kan dit alleen af. Maak je een kop koffie voor mij? En een boterham?'

Even later gleed de Mercator weg van het ponton om dan met een zwaai de neus te richten naar de openstaande deuren van keersluis 2 die toegang gaf tot de Ringvaart. Benjamin duwde de gashendels

open, eens de drukke Ringvaart overgestoken en weer op de Leie nam hij gas terug. De groene vallei strekte zich uit alsof hij in een ander land was gearriveerd, de rivier kronkelde tussen de oevers met bloemetjes paars en geel, het rook er met een grote zweem naar romantiek. In de verte was een bui te zien.

Benjamin hield niet zo van die gezapig meanderende Leie, hij verkoos breed en desnoods grijs water als je maar wat beter kon opschieten.

Annuska dook weer op, ze ging naast hem zitten op de bank voor het stuurwiel en duwde een kommetje muesli met yoghurt in zijn handen.

'Is dat alles? Een boterham stilt beter de honger.'

'Je hebt altijd honger. Dit is een prima ontbijt, bergbeklimmers in de Himalaya eten muesli.'

'Jij gelooft echt alles. En mijn koffie? Sterke koffie met veel cafeïne.'

'Zo ongezond. Is dat wat Claire 's ochtends voor je klaar maakt als je thuis ontbijt?'

'Over Claire wil ik het niet hebben,' zei Benjamin fronsend. Hoe lang zou het duren eer Claire zijn affaire met Annuska te weten kwam? Waarom Annuska, zal ze spottend zeggen, suggererend dat Annuska op zijn geld belust was en hij zich als een idioot gedroeg. 'Ik eet mijn boterhammen aan mijn bureau terwijl ik voortwerk,' zei hij op luchtige toon.

'Je moet eens vaker bij mij blijven slapen,' Annuska's glimlach beloofde meer dan een verwenontbijt.

'Waarom heb ik je voor dit tochtje uitgenodigd, denk je?'

'Zo doodcontent dat we elkaar gevonden hebben?'

'Dat zou kunnen, ja.'

'Zeg, waarom ben ik hier, denk je?'

'Je verpleegsterscomplex, medelijden met die sukkel van een man die zelf geen ontbijt kan maken?''

Annuska proestte het uit. 'Schat, met jou wil ik overal naartoe,' zei ze met die uitgelaten vrolijkheid die kenmerkend voor haar was en die ervoor zorgde dat hij zich altijd goed voelde in haar gezelschap.

Ze schoof dicht tegen hem aan. 'Ik heb me geamuseerd gisterenavond.'

Hij beperkte zich tot een vriendelijk gebrom.

'Er was minder ambiance dan gewoonlijk, iedereen weet dat er geld verdwenen is en dat maakt de sfeer kapot. Hoe moet het nu verder?'

'Ik weiger mijn handtekening te zetten onder een begroting die met haken en ogen aan mekaar hangt omdat ik mijn verantwoordelijkheid als penningmeester serieus neem. En ik ben niet van plan om mijn reputatie op het spel te zetten voor een onbezoldigde vrijwilligers-job.'

'Mijnheer Benjamin Lootens, niemand kan van jou beweren dat je er onduidelijke standpunten op na houdt of dat je moeilijkheden uit de weg gaat.' Ze glimlachte plagend en poogde zijn aandacht te trekken, maar hij keek stuurs voor zich uit.

De Mercator gleed met een rustige vaart de bocht in waar de grilrige rivier een bijna volmaakte lus maakte en waar nu aan één kant van het water witte villa's stonden.

'Daar is iets mis,' wees Annuska. Zelfs met het blote oog was het duidelijk dat een plezierjacht gevangen zat tussen de verzonken stronken en struiken aan de afkalvende oevers van de ondiepe binnenbocht. Met gemengde gevoelens herkenden ze de Blue Moon van Jurgen Piqueur. Dichterbij gekomen zagen ze dat de schroef vast zat in de modder.

Benjamin liet zijn boot surplacen. 'Jurgen, ben je daar?' riep hij luid.

Geen reactie. De schuifdeur van de stuurcabine stond wagenwijd open en de navigatielichten brandden nog.

'Waarschijnlijk ligt hij straalbezopen in de benedenkajuit,' zei Annuska.

'Het is zondag, als straks de toeristenboten uitvaren komen daar ongelukken van, we moeten iets doen.'

'We moeten eerder maken dat we weggomen,' zei Annuska terwijl ze onrustig om zich heen keek, 'ik wil het niet beleven dat hij wakker wordt.'

'Komaan, dit is noodzakelijk, we trekken die boot los en laten hem aan Patricks steiger achter, hij gebruikt hem voorlopig toch niet.'

Het was een fluitje van een cent om de Blue Moon uit de modder te bevrijden en langs zij te koppelen, zo kwamen ze de bocht uitgevaren,

zich er over verbazend dat Jurgen in de benedenkajuit niet wakker werd.

‘Straalbezopen. Denk je dat?’ zei Benjamin.

‘Jurgen kan heel lang doorgaan met drinken zonder dat je dat aan hem merkt maar plotseling overschrijdt hij een grens en valt dan als een blok in slaap, zelfs met een kanonschot krijg je hem niet wakker. Het is een half mirakel dat hij nog tot beneden geraakt is.’

‘Het kan mij geen zier schelen of hij zich kapot zuipt of niet, maar ik pik het niet dat hij de club besteelt en tegelijk de grote jan uithangt als voorzitter. Daar word ik spinnijdig van.’

Ze naderden de verlaten steiger van Patrick De Boeck.

‘Zag je hoe ze elkaar gisteren te lijf gingen? Misschien vindt Patrick het geen goed idee dat we Jurgens boot aan zijn steiger achterlaten?’

‘Ik vind het ook geen goed idee. Maar dit is een noodgeval, Patrick gebruikt zijn steiger niet, en zodra Jurgen wakker wordt vaart hij weg.’

Een sliert ochtendjoggers was aan het trainen op de Dijkweg, zij hadden totaal geen aandacht voor het afmeermanoeuvre van de gekoppelde boten, Benjamin en Annuska werkten goed samen en al gauw lag de Blue Moon met vier lijnen veilig afgemeerd.

‘We kunnen niet snel genoeg wegkomen,’ zei Annuska ongeduldig.

‘Oké, maar ik ga nog wel Jurgens navigatielichten uitdoen voordat zijn accu’s leeglopen.’

Dit duurde maar kort.

Benjamin was algauw terug, hij gleed naast Annuska achter het stuur. ‘De sleutels zaten zelfs nog in het contact, enfin, ik heb ze uit het zicht gelegd.’

‘Jurgen verdient niet dat we zoveel moeite doen,’ zei Annuska, ‘hij zou alleszins nooit dezelfde moeite doen voor iemand anders.’

Benjamin trok Annuska stevig tegen zich aan. ‘Ssst. Geen woord meer over hem, beloofd?’

3

Die zondagochtend in Drongen, terwijl meeuwen schreeuwden vol ongeduld en boosheid, opende Fien De Boeck een raam in het hoge huis aan de bocht van de Leie. Ze schoof het raam helemaal open om de wind te voelen die door de kamer woei – net zoals vroeger door de open kuip van de Viking – en ze kon weer vrijer ademen. Ze hield van alles wat open en doorwaaid was. Niet van leugens.

De Gentenaar van een week geleden lag nog op het tafeltje waar ze hem had neergegooid, opengevouwen op het paginagrote interview met de foto's ernaast van Patrick De Boeck, laureaat van de prijs voor vormgeving van de provincie Oost-Vlaanderen. Hij keek weg van de interviewer alsof hij een uitweg zocht, praten over zijn werk was niet iets wat Patrick ambieerde, het werk was een taal en moest voor zichzelf spreken, zei hij altijd. Ze wilde de krant pakken maar op dat moment rinkelde haar mobiele telefoon, het was Annuska, ze liet hem een tijdje rinkelen voordat ze opnam.

'Dag Annuska,' zei ze.

'Hey Fien, we hebben je gemist gisterenavond.'

'Jaja, dat zal wel, maar ik had iets beters te doen,' ze probeerde opgewekt te klinken.

'Jurgen belandde bijna in de Leie.'

'Wat? Annuska, zeg dat nog eens?'

'Patrick en Jurgen kregen gloeiende ruzie en probeerden elkaar van de steiger te duwen. Het eindigde ermee dat Patrick Jurgen neersloeg die daarna afdroop.'

'Ruzie waarover?'

'Dat weet ik niet.'

'Annuska,' zei Fien, 'je hebt toch wel iets opgevangen?'

'Ik weet van niets. Dat zeg ik toch. Patrick schold Jurgen uit voor

leugenaar, en toen begonnen ze te vechten.’

‘Had Jurgen gedronken?’

‘Je kent hem toch,’ zei Annuska. ‘Het was wat het was: een gevecht tussen twee mannen.’

Fien sneed met opzet een ander onderwerp aan. ‘Zien we elkaar om twee uur op de kanaalfeesten? Je kan met me meerijden, zoals afgesproken.’

‘Dacht je dat ik het vergeten was? Ik heb al een chauffeur, je raadt nooit wie,’ Annuska giechelde, ‘ik ben bij Benjamin op zijn boot blijven slapen.’

‘Achaaa, in dat geval...,’ zei Fien op een plagerig toontje. Ze maakte een einde aan het gesprek en verbrak de verbinding. Verontrust. Was Patrick met Jurgen op de vuist gegaan vanwege roddels over haar en Jurgen? Of speelde er nog iets anders tussen die twee?

Die zondagochtend terwijl onweerswolken onafwendbaar dichterschoven, zag Fien het spel van licht op de groene bomen en daarachter de Leie die meanderend uit het zicht verdween - net buiten haar blikveld lag de club waar ze zich gisteren niet had durven vertonen - terwijl ze dat allemaal dacht, over de club en het hechte vriendenclubje, zag ze haar eigen reflectie in de ruit: hologig omdat ze nauwelijks had geslapen, met haar voorhoofd fronsend, haar haren in pieken. Ze zag er nog eenzamer uit dan ze zich voelde. Nu zag ze in dat ze niet langer geloofde dat Patrick terug zou komen.

Fien douchte, zette thee, at een boterham met kaas, en luisterde naar het negen uur nieuws. “Flatscreens, sportschoenen, speelgoed, en nog meer dingen,” somde de nieuwslezer op, “liggen voor het oprapen op de stranden van de Waddeneilanden. Maar liefst tweehonderdnegentig containers kapseisden in zee, de vervuiling op en rond de Wadden is enorm.” Ze werd nerveus van nog meer details, zette de radio af, en liep de trap op naar boven. Met haar vingers op de toetsen van haar klavier aarzelde ze kort, en begon te typen. “Het is hallucinant wat boven de Waddeneilanden gebeurde. Maar het kan ook bij ons gebeuren. Jaarlijks slaan er 1390 containers overboord, de vervuiling in zeeën, oceanen en op onze stranden is gigantisch. Naast vervuiling door ongevallen is scheepvaart ook

verantwoordelijk voor bijna evenveel CO2 uitstoot als alle auto's samen, en veel meer zwavel en stikstof. De containerindustrie is big business en groeit ieder jaar. We moeten ons vragen stellen over het vrachtverkeer op onze binnenwateren. Het idiote plan dat ons Schipdonkkanaal zou worden verbreed en de bruggetjes verhoogd voor schepen met drie lagen containers aan boord is nog niet definitief van de baan, voorstanders argumenteren dat zo'n schip in één klap 200 vrachtwagens uit de file haalt maar zwijgen over de vervuiling. We laten ons niet in de luren leggen. De actiegroep 'Ons Schipdonkkanaal' zegt neen tegen vrachtschepen. Steun de actiegroep en kom naar de kanaalfeesten."

Fien leunde achterover en zat te kijken naar de lucht met de jagende wolken, ze zette op een rijtje wat ze in haar tekstje had geschreven en was tevreden. Ze keek op haar uurwerk, om elf uur had ze met Jurgen afgesproken voor een zondagse brunch, wie weet zou hij vroeger aanbellen? Ze had nog tijd om die brunch klaar te maken maar dan moest ze er wel aan beginnen.

Eerst bakte ze de bruine broodjes af, en mengde ondertussen de ingrediënten voor de bananencake met rozijnen en honing zodat die na de broodjes in de oven kon. Dan nog de tapenade, en de groentespreads; het moest een gezonde brunch worden met salade en kruiden uit de tuin.

Buiten was het te koud voor de tijd van het jaar, ze voelde de ochtendlucht op haar huid tintelen, een simpel, puur genot. De rosse kater schoot tussen haar benen zodat ze bijna over hem viel, hield dan abrupt stil en keek haar aan met toegeknepen ogen. Deze kater van de burensloopte altijd rond tussen de struiken of verstopte zich in de haag en dan hoorde ze het alarmgeroep van vogels en hoopte dat hij ze alleen maar opjaagde. Ze bukte zich en krauwde hem, 'Vang liever een muis, oké?' hij schurkte zich tegen haar en liet een instemmend miauw horen.

Ze liep verder de tuin in. Door het gat in de haag zag ze de Blue Moon afgemeerd aan de steiger. Wat bezielde Jurgen? Had hij in een alcoholroes besloten om tot aan haar deur te varen? Haar verontwaardiging sloeg om in woede, nu zou haar hele kennissenkring te weten komen dat Jurgens boot de ochtend na de barbecue aan haar steiger

lag alsof het zijn tweede thuis was!

Nijdig stak ze de Dijkweg over en klom aan boord. De deur van de stuurcabine schoof makkelijk open.

'Jurgen!' riep ze kwaad. Ze riep nogmaals terwijl ze resoluut het trapje afdaalde naar de living, er was geen levende ziel te bespeuren en in de enige slaapkajuit in de neus van de boot was het bed onbeslapen.

Niet wetend wat ze moest denken, liep ze terug naar de stuurcabine en zette zich op de kapiteinsstoel die ze een halve slag rond zijn as liet draaien. Hier zat Jurgen de meeste tijd, dit was zijn plek. Ze dwong zichzelf tot kalmte terwijl ze op haar telefoon zijn naam aantikte. Twee seconden later hoorde ze de ringtoon, zijn mobiel lag samen met zijn portefeuille in het kastje naast het stuurwiel.

Er was iets grondig mis, besepte ze.

Rond half twaalf die zondagochtend, terwijl de wolken verdrongen werden door een stralend zonnetje en een strakke bries de vlaggen van jachtclub Deinze deed klapperen als een losgeslagen topzeil, trok Benjamin de meertouwen strak en checkte de stootkussens. De Mercator lag weer keurig afgemeerd op zijn vaste ligplaats.

Hij overwoog of hij zijn jeans en een hemd zou aantrekken, maar besloot dat shorts en T-shirt ook goed genoeg waren voor de maandelijkse zondagvoormiddag vergadering. Dit is de invloed van Annuska, dacht hij, een vriendin van tien jaar jonger is de beste verjongingskuur. Hij keek op zijn uurwerk. De vergadering was al twintig minuten bezig, dat wegslepen van de Blue Moon had hem tijd gekost. Hij had altijd tijd tekort. Misschien zou hij in de toekomst toch wat moeten afbouwen, penningmeester van twee jachtclubs was van het goeie teveel, vooral nu hij Annuska had leren kennen.

Waar was de laptop?

Hij tastte rond in de brede schuif onder het bed.

Meestal stopte hij het ding gewoon in de bovenste lade. Er waren nog twee lades, de ene bevatte een paar minirokjes, korte shorts, modieuze truitjes en sexy lingerie van Annuska. De onderste was volgestouwd met zijn vaste bootuitzet: een fleecetrui, T-shirts, shorts en onderbroeken, allemaal door elkaar.

Hij draaide zich om. 'Annuska, weet je waar mijn laptop is? Ik ben al te laat voor die vergadering.'

Annuska lag op haar rug als een opgespannen veer, met hoofd en schouders opgetild, stopte ze haar tussendoortje van buikspieroefeningen.

'Ga je daar nu echt naartoe?' vroeg ze.

'Ze rekenen op mij.'

'Zullen ze je missen als je er niet bent?'

'Zeker en vast, want ik doe het meeste werk.'

Annuska giechelde. 'Wie zal er zijn? Gepensioneerden die niets te doen hebben?'

'Het verenigingsleven is iets raars, ik heb er mijn vrienden.'

'Je besteedt er in ieder geval veel tijd aan,' zei Annuska met enige verwondering.

'Toen ze mij hier als penningmeester benoemden ben ik eraan begonnen, ik wist dat het alle kanten op kon. En het is ons gelukt, in Deinze is het clubgebeuren geëvolueerd tot iets moois, kameraadschap is belangrijk, solidariteit ook. De club bloeit en het is fantastisch om te zien dat er ieder jaar nieuwe leden bijkomen, ook jonge mensen, ook families met kinderen. Zeg, ik snap niet waar die laptop is.'

'Schat, die vergadering is al bijna afgelopen.'

'Er is nog een reden waarom ik me betrokken voel,' zei Benjamin, 'ik ben in Deinze geboren, iedereen kent mijn vader, mijn broers, mijn moeder. Hun respect betekent veel voor mij, mijn roots liggen hier.'

Annuska stond plots naast hem, gleed als een slang die vervelt uit haar kleren. Hij strekte een hand uit en zag haar hele goddelijke lichaam voor zijn ogen passeren toen ze hem neerdruwde, boven op hem knielde, over hem heen reikte en met een lange, bruine arm het gordijn dichttrok en het licht buitensloot. Hij had plotseling de intense behoefte om zijn gezicht tussen haar borsten te begraven, hij richtte zich op en greep haar vast. Ze ging schrijlings op hem zitten en sloeg haar armen in een judogreep om zijn hals zodat hij volledig klem zat.

'Ik heb je.'

Ze streefde zijn oor met haar lippen toen ze fluisterde: 'Zal ik je vertellen wat je moet doen om los te komen?'

Later in de schemering van de slaapkajuit volgde zijn vinger de lijn van haar wenkbrauw over de boog van haar wang tot aan het kuiltje naast haar mondhoek. Hij steunde op zijn elleboog en bewonderde de soepele lijnen van haar perfecte lijf, haar heupen, haar verrukkelijke lange benen. Ze was veranderd sedert ze samen waren, vroeger, toen ze nog bij Jurgen was deed ze beheerst tegenover hem, afstandelijk zelfs. Nu lachte ze de hele tijd.

'Annuska Pira, je bent het betoverendste wezen op deze aardkruit,' zei hij.

'Geheel en al de jouwe,' antwoordde ze lachend.

Het zondagmiddagverkeer was miniem en de VW Golf, met Benjamin aan het stuur, schoot bijzonder goed op. Hij vertraagde toen hij het centrum van Zomergem binnenreed.

'Zet mij hier maar af. Tenzij je zin hebt om kennis te maken met mijn moeder?' zei Annuska.

Hij keek haar verwonderd aan. 'Dat meen je niet.'

'Mama zou opgetogen zijn! Eindelijk eens een fatsoenlijke vent zou ze zeggen.'

'Ik heb met Patrick afgesproken, dat weet je.' Benjamin remde vrij bruusk en stationeerde op de lege plek aan een bushalte op een paar honderd meter van Annuska's ouderlijk huis.

'Mijn moeder verwijt me dat ik een slecht voorbeeld ben voor mijn dochter omdat ik de verkeerde mannen kies.' Ze lachte, en keek Benjamin aan met zoveel trots in haar blik dat het leek alsof ze samen al duizend mooie herinneringen deelden.

'Je spreekt nooit over je ex-man, de vader van je dochter.'

'Ik spreek helemaal niet veel over mijn vorige relaties, dat wil je niet weten.'

'Je bent getrouwd geweest, je hebt een dochter. Ik wil er graag meer over horen.'

'Goed dan, ik merk het al, ik kom er niet onderuit,' zei ze.

Ze zette de volumeknop lager, ging anders zitten en keek Benjamin van opzij aan.

'Ik zat in mijn laatste jaar lichamelijke opvoeding toen ik hem leerde kennen en zwanger werd, desalniettemin slaagde ik met glans in mijn eindexamen. We trouwden en waren gelukkig. Maar het bleef niet duren. Hij was net Belgisch kampioen judo geworden, en dat betekende iedere avond trainen en competities in het buitenland. We waren heel erg verliefd maar te jong om al verantwoordelijk te zijn voor een baby. Twee jaar later waren we gescheiden.'

'Waar is je dochter nu?'

Annuska begon te lachen. 'Net zoals ik valt ze op de verkeerde

mannen, ze woont samen met een gescheiden man die veel ouder is, een muzikant.'

'Hoe kan je dat laten gebeuren? Hoe oud is ze? Achttien?'

'Ik kan niet tussenkomen in haar leven. Ze is koppig, het zou niet helpen,' haar gezichtsuitdrukking veranderde, 'ze leven in een klein huisje zonder comfort, ik denk dat ze elkaar graag zien.'

Benjamin dacht aan zijn kinderen, Claire had voor het grootste stuk de kinderen grootgebracht, de oudste was bezig met eindexamens voor ingenieur en had al een werkaanbieding op zak.

'Wel, dan ga ik maar,' ze zocht de klink en duwde de autodeur op een kier open, 'mama zal al zitten wachten met het eten, ze is vast ongeduldig.'

'Dan zie ik je vanavond,' zei Benjamin. 'Trouwens, wat was dat, die telefoontjes daarnet naar Fien? Is er nieuws over de Blue Moon?'

Annuska aarzelde even, met de klink van het portier in haar hand. 'Fien heeft rondgebeld, maar niemand heeft Jurgen vandaag gezien of gesproken en ze haalt zich van alles in haar hoofd, ook doemsce- nario's zoals een ongeluk maar ze kent Jurgen niet zoals ik hem ken. Als hij het op een zuipen zet verdwijnt hij voor een paar dagen en dan komt hij terug, ziek en zwetend en nog aanhankelijker dan een hond met parkinson, ik heb het allemaal meegemaakt.'

Ze stapte uit, draaide zich om en bukte naar voren. 'Ik zie Fien om twee uur, ze deed een beroep op de bereidwillige kant in mijn karakter om pannenkoeken te smeren. Het zal superdruk zijn. Het hele dorp is tegen de verbreding, àlle Zomergemnaars steunen de actiegroep.'

'Dat je straks een paar honderd pannenkoeken zal staan smeren... die bereidwillige kant kende ik nog niet.'

Ze stak haar kin naar voren. 'Fien zal wel smeren, ik help liever bij de bar. Tot later, schat.'

Benjamin tikte de richtingaanwijzer aan, trapte de ont koppeling in en manoeuvreerde de weg op terwijl zijn gedachten bij Annuska bleven hangen. Annuska was een mooie vrouw, mooie vrouwen smeren geen pannenkoeken. Annuska danste. Of Annuska stond achter de bar, altijd in de kijker.

5

De grootste concentratie van woonboten bevond zich in de Gentse voorhaven. Benjamin kneep zijn ogen dicht tegen de felle junizon, vertraagde en probeerde tussen de bomen een zicht te krijgen op de boten beneden maar de struiken in de berm belemmerden dit. Het was typisch iets voor Patrick om de Viking op het kanaal af te meren tussen allemaal gepensioneerde beroepsschippers die de drukte van de passerende vrachtboten niet konden missen, liever dan tussen de vrienden van de club, dacht Benjamin. Hoe lang woonde Patrick nu al alleen op zijn boot? Hij had het voorgesteld als iets tijdelijks, maar het leek er bijna op alsof het een permanente toestand was.

Benjamin parkeerde de auto langs de Wiedauwkaai, hij dook tussen de bomen en struiken van de afhellende strook naar het kanaal toe. Hij wilde met Patrick praten over de verdwenen laptop, eigenlijk wilde hij met Patrick over Jurgen praten, en hij wist dat Patrick hem in dat opzicht niet zou teleurstellen want in de paar jaar dat ze samen in het bestuur van de club zaten, was Patrick altijd diegene die Jurgen begreep.

Patrick verwelkomde hem met een brede grijns, hij maakte plaats vrij op het achterdek, schopte de trossen touw met zijn blote voeten in een hoek, en klapte handig het tafeltje en twee stoeltjes open. Zijn bloot bovenlijf was graatmager. Hij bewoog lenig, zijn ribben getekend onder het bruine vel en Benjamin vroeg zich enigszins verwonderd af sinds wanneer Patrick zo sterk vermagerd was. Het was hem niet eerder opgevallen.

'Wat kies je? Mozzarella met tomaat, of feta met olijven?'

Benjamin haalde de broodjes tevoorschijn samen met twee blikjes fris bier waar de condensdruppels van dropen.

'Geef mij de mozzarella maar.'

Ze zaten naast elkaar op de achterkuip van de Viking, met een papieren servetje gespreid op hun knieën, aten hun broodjes en likten de saus van hun vingers. Benjamin vertelde het hele verhaal van de Blue Moon, en hoe vreemd het was dat Jurgen niet wakker was geworden en zelfs tot op heden nog niet was opgedoken.

'Man, dat is een raar verhaal!' zei Patrick.

'Dat is niet alles,' zei Benjamin, 'Jurgen heeft mijn laptop gestolen, dat moet gebeurd zijn tijdens de barbecue, het kan niet anders.'

Patrick wachtte zwijgend af.

'Die laptop heeft voor niemand waarde, het is een afdankertje van de firma die ik uitsluitend gebruik voor de clubs van de Sneepkaai en van Deinze.'

'Het klinkt zo paranoïde als wat, maar ik geloof je,' zei Patrick.

'De laptop is gestolen om een welbepaalde reden. Ik hield alles bij, alle verslagen, briefwisseling, dossiers. Ook de boekhouding. Heeft hij die laptop gestolen omdat daar de bewijzen zitten van zijn geknoei? Jurgen is goed naïef als hij denkt dat we nu niets meer tegen hem kunnen beginnen.'

Patrick fronste zijn voorhoofd. 'Wat je daar noemt, de verslagen, de gewone briefwisseling enz... dat wordt meestal ook in cc naar de andere bestuursleden doorgestuurd - zelfs naar Annuska. Maar niet die mails over de afzettingsprocedure. En daar draait het om: Jurgen wil te weten komen welke bewijzen we tegen hem hebben om ons dan een stap voor te zijn. Want jij bent diegene die het dossier tegen hem samenstelt, daarom steelt hij die laptop.'

'Zou kunnen,' zei Benjamin. Hij vroeg zich af in hoeverre Annuska op de hoogte was van Jurgens gesjoemel, waarschijnlijk wist ze meer dan ze kwijt wilde. In ieder geval wist Annuska dat hij bezig was met het verzamelen van alles wat Jurgen kon worden ten laste gelegd. Riskeerde hij haar kwijt te geraken als hij doorzette? Kon Annuska medeplichtig zijn?

'Daar heb ik nog niet bij stil gestaan,' zei Benjamin, 'of Annuska wel of niet wist dat Jurgen geld verduisterde.'

'Annuska. Tja. Hoe zit het met Annuska?'

'Annuska.' zei Benjamin. 'Ik vind haar aantrekkelijk.'

Patrick keek Benjamin doordringend aan, en trok een wenkbrauw op. ‘Hé,’ zei hij, ‘ik had het kunnen weten. Ik merk het gewoon – ik ken je te goed dat ik hier niet moet zitten wachten tot je me er iets over vertelt. Je bent écht verliefd op haar?’

De vraag overrompelde Benjamin. Zijn drang om bij Annuska te zijn overtrof alles, het viel niet te ontkennen, ze wervelde als een zomerwind door zijn seksleven.

‘Ik heb tegenwoordig veel energie. Ik voel me goed.’

‘Je hebt altijd energie gehad.’

‘Nee. Dit is anders. Dit is echte energie. Dat andere was een soort sublimatie, een vlucht in mijn werk,’ zei Benjamin. ‘Ik was gedreven, maar er ging niets van uit.’

‘Man, ik sta ervan te kijken,’ zei Patrick. Annuska was het soort vrouw voor wie een man makkelijk zijn leven op zijn kop zette. Een vrijgevochten vrouw die, omdat ze geen vastigheid verwachtte noch verlangde, een bepaald soort liefde mogelijk maakte. ‘Echt. Ik sta ervan te kijken,’ herhaalde hij.

Benjamin grijnsde. ‘Bah... een beetje beheerste passie, of gecontroleerde verliefdheid misschien. Maar in ernst, ik zeg alleen maar dat ik me goed voel. Annuska geeft me een goed gevoel.’

Patrick boog zich naar voren. ‘Is dat wederzijds?’

Benjamin haalde adem, hield die even in en keek Patrick aan. ‘Ik heb iemand gevonden, dat is alles, en ik wil haar niet kwijt geraken.’

‘Ze bezit een raadselachtig aantrekkingskracht,’ zei Patrick.

‘Wat bedoel je daar nu mee?’

‘Annuska weet hoe ze haar charmes moet uitspelen, ze vroeg me haar te helpen met het bewerken van foto’s, simpele dingen zoals kleur toevoegen, formaat wijzigen, bijsnijden. En ook hoe je selecteert en catalogeert. Ze is niet alleen mooi, ze is ook geweldig intelligent en ze heeft een hoofd voor computers.’

‘Is er iets tussen jullie?’ Benjamin hield zijn stem onder controle.

‘Denk je dat? Dat ik als man geen verweer heb tegen een vrouw zoals Annuska die er goed uitziet, en beschikt over een arsenaal aan verleidingstrucs?’

Benjamin vroeg zich af wat Patrick suggereerde. Was hij op haar